

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Den hellige Therese

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Den hellige Therese", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 285. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid98873/facsimile.pdf>
(tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

- Hil Sangeren og evig Ære!
Som nu, ham Odin stedse naadig være!
Thi viid, den Fryd
Du kaldte i lidlige Lyd
Og hvad jeg nys dig loved' her
Det alt fuldbyrdet er.
Ja, denne Harpe er din Brud
Og du med Elskovsvarme
Hver kiælen Klang slog ud
Af hendes tvundne Tatne,
Imedens det udskærne Bryst
Dirred' til din ømme Røst.
- Men gien nem Naturen det isned'
Som en Vinterdag,
Heele Norrigs Foraar visned',
Iis blev Sangerens Aandedrag.
I Dødens Krampe Haanden
Harpen holdt fast,
Gjet brast,
Han opgav Aanden.

Den hellige Therese

- 1 Violerne dusfte, Natviadene gaae,
De Stierner fremtindre i Æterens Blaae,
Det Himmelske kommer i Anelser ned,
Det Jordiske stiger i Længsler derved.
- 2 Therese under Jasminen sad
Og inderligt, barnligt til Frelseren bad.
Da drysede ned til en Glorie
Fra Traet den reeneste Blomstersnee.

- 3 Og da den falder, hos hende staaer
En Engel i den, som Vaarens Vaar,
Da dirred' det gien nem Naturen hen,
Guldalderens Minde vaagned' igien.
- 4 Mens seiv en vordende Engel lig,
For Elskovs Seraphi hun reiser sig,
Han sørker sin ly mende Flammepil
I hendes Hierte og giver et Smil.
- 5 Da svimler hun hen i Glæde og Ve,
Gestaltet hun vil den Ewie see
Og synker med underlig Længsel og Savn
Tilbage i Blomsternes kiolige Favn.
- 6 O hellige Christ! Du troelovede Gud!
For dig vansmægter din eansomme Brud,
En hellig Ild, uudsukkelig.
For dig igicnemluttrede mig.
- 7 Jeg blev ved dit Kors af Medynk saa øm
Og baged' det tadt i en Taarestrøm,
Jeg holdt dig Korsfestede tæ til min Barm,
Men ak! du levede ei og blev varm.
- 8 O kom da, min Brudgom, som hisset du gaer,
Syv Stierner til Krands i dit straalende Haar!
O kom med tilbedede Læbe og Blik
Hvorfra det evige Foraar udgik!
- 9 Bæbær mig, o sode Ålkærlighed, kom!
O kom til Kiærligheds Helligdom!
Min Siel kun bæver paa Læbernes Rand,
I et Kys bortfor den til Saliges Land!

- 10 Saa sværmed' hun hen i himmelskt Begjær
Og drømte det hellige Høieste nær,
Og sittrede lenge, som Harpen nær
En gudlovsyngende Seraph den slaær.
- 11 Violerne dafte, Natvindete staae,
De Stierner blegne i Återens Blaae;
Det Himmelske kommer i Hellighed ned,
Det Jordiske dør saa saligt derved.
- 12 Thi under Frydmelodier brat
En Gestalt opgaer i den hellige Nat,
Syv Stierner til Krands i det straalende Haar,
I smilende Øie den evige Vaar.
- 13 Den nærmede sig med et brændende Kys,
Da sled den Troelovedes Aande sig løs
Og løi fra de blegnende Læbers Rand,
En Hymnelyd, op til de Saliges Land!
- 14 Men af hendes Gravhol en Lilje fremstecg,
Som aldrig i Tidens Omskiftelser veeg,
I Sommer og Høst, i Vinter og Vaar
Den favre Lilje evindelig staaer.
- 15 Og end, et Under! af Lilibens Skiød,
I Blomsten en Blomst, en Rose frembrød:
Og det er den Elskov, saa hummelsk og from,
Som af den reeneste Uskyld opkom.